

CS đối kháng CS

KHÔNG PHẢI CUỘI MÀ CÒN DẬP DÙNG
TÔN THẬT THIÊN

Trong những tuần qua, chúng ta được mục kích những chuyển biến khá ngoạn mục là một số trí thức hạng bự trong hàng ngũ cộng sản lên tiếng công khai chỉ trích nặng nề đám lãnh tụ Đảng Cộng Sản Việt Nam hiện đang nắm quyền và đường lối chính sách của họ. Thực ra thì những chuyển biến này gây hào hứng nhiều hơn là bất ngờ vì sau những biến cố ở Đông Âu và quyết định chuyển hướng của Gorbachev, thủ trưởng cộng sản thế giới, thì ta có thể đoán được rằng ở Việt Nam tất phải có xôn xao xáo trộn và những phần tử chủ trương cải tổ trong Đảng sẽ thừa dịp này núp bóng Gorbachev mà lên tiếng.

Người nổ pháo đầu tiên là Đại tá Bùi Tín. Tiếp theo là Bác Sĩ Nguyễn Khắc Viện, người "guru" (thầy cố vấn) tôn kính của rất nhiều trí thức cộng sản. Rồi đến Hoàng Minh Chính, một người đã được Đảng cho đi học trường lý thuyết cao cấp của Đảng Cộng Sản Nga Sô và được Đảng trao cho những chức vị rất cao (tướng và giám đốc Viện triết học). Rồi đến Phan Đình Diệu, tuy không phải là Đảng viên, nhưng cũng được đi học Nga Sô và được đề bạt làm dân biểu Quốc Hội, một phần vì được coi là đáng tin cậy, một phần vì ông ta là một trong những người được Nga sô kính nể và cấp cho bằng tiến sỹ thật thay vì bằng tiến sỹ "hữu nghị".

Tuy Hoàng Minh Chính đã bị cách chức và bỏ tù, và Phan Đình Diệu không được tái cử vào Quốc Hội, nhưng uy thế của họ lớn; còn Nguyễn Khắc Viện, là một đảng viên trung kiên và có công lớn về tuyên truyền đối ngoại và lôi kéo Việt kiều trí thức, nên uy thế trong đảng cũng lớn. Cuối cùng, Đại tá Bùi Tín, mà phụ thân là một vị đại thần Triều đình nhà Nguyễn đã đi theo cộng sản và được Hồ Chí Minh trọng dụng và cho giữ chức Chủ tịch Quốc Hội, và chính bản thân cũng hết mình với Đảng trong suốt gần 40 năm trời và, tuy không được cho lên cấp tướng, nhưng được giữ chức vị khá quan trọng (báo Nhân Dân, Quân Đội Nhân Dân), cũng là một nhân vật trong Đảng.

Vì những lẽ nêu trên, tuy những người lên tiếng số ít, nhưng tiếng nói họ gây tiếng vang rất lớn trong cũng như ngoài xứ. Điều quan trọng cần nhớ là họ là những người được coi là trung kiên với Đảng. Không thể nghi họ muốn làm hại Đảng được. Những điều khá ngược ngạo là chính lãnh đạo Đảng đã kết án họ, hay ít nhất là Bùi Tín, là phản Đảng. Trong khi đó những người ngoài Đảng, đặc biệt là những giới chống cộng triệt để, lại nghi là họ chỉ là "cò mồi" và "đối lập cuội", và những gì đã xảy ra là do một sự dàn cảnh của Đảng để lừa gạt dư luận.

Nghi kị như vậy có đúng không?

Mời xét qua thì nghi kị như vậy cũng có lý. Và lý do chính là những người kể trên không hề đặt vấn đề dẹp bỏ ĐCS. Trái lại, trừ Phan Đình Diệu, ba người kia - Bùi Tín, Nguyễn Khắc Viện, Hoàng Minh Chính - đều giải thích rất rõ ràng rằng họ vẫn trung kiên với Đảng và hành động của họ nhằm cứu "Đảng ta", gây lại uy tín trong dân chúng cho Đảng hoặc tạo điều kiện cho Đảng tiếp tục nắm vai trò lãnh đạo hoặc làm "nòng cốt" - tiếp tục nắm quyền

hành thực sự - trong nước.

Trong ba người này Đại tá Bùi Tín là người bị nghi nặng nhất vì trong thời gian đầu ông ta ở Paris và cho BBC phỏng vấn, ông ta đã nhấn quá mạnh là ông ta là một đảng viên trung kiên và mục đích của ông ta là cứu Đảng. Trong những tháng sau đó, tuy ông đã viết nhiều bài báo, cho nhiều phỏng vấn, chứng tỏ rằng lập trường của ông đã thay đổi rất nhiều, có thể nói là về nội dung ông không còn gì là cộng sản nữa, nhưng ấn tượng "đảng viên trung kiên" chưa rửa sạch được, và chắc còn lâu mới rửa sạch được.

Những lý luận nêu trên chỉ căn cứ vào bề ngoài. Nếu xét kỹ, nghĩa là phân tách rất kỹ lưỡng nội dung những kiến nghị và ý kiến đã được phổ biến, thì chúng ta sẽ đi đến một kết luận khác. Sự chống đối của những nhân vật nói trên không có gì là cuội cả. Nó là phản ứng rất tự nhiên và rất dễ hiểu của những người, dù là đã theo cộng sản, nhưng thông minh, có học thức và là những người thường nước (tuy, cho đến nay, họ không kính trọng và không thường yêu những người thuộc phe quốc gia tỵ nạn nào cả).

Những vấn đề, có thể nói là rất nóng bỏng, đang được đặt ra cho họ, và càng ngày càng nặng hơn, là họ quan niệm cứu nước và dân tộc hay cứu Đảng quan trọng hơn - và hữu lý hơn -? Vì họ đang loay hoay chưa giải đáp được dứt khoát câu hỏi này nên lập trường của họ chứa đựng một mâu thuẫn khổng lồ.

Tôi không biết có sự mâu thuẫn này vì họ không thấy hay họ không muốn thấy. Không thấy là một điều khá lạ lùng vì, là những người có trình độ học thức cao, lại chuyên về biện luận, không thể họ không thấy một sự mâu thuẫn khổng lồ? Nhưng cũng có thể họ không thấy được vì bị sương mù ảo tưởng xã hội chủ nghĩa siêu việt và không khí tử duy một chiều của cộng sản bao phủ trong một thời gian quá dài. Cũng có thể, và đây là giải thích mà tôi cho là đúng hơn cả, vì sinh hoạt trong một thể chế cộng sản, họ không thể công khai kêu gọi dẹp bỏ chế độ và chủ nghĩa xã hội và nhất là ĐCSVN được - vì như vậy là phạm trọng tội - mà chỉ có thể kêu gọi cải tổ sâu rộng, thay đổi chính sách và lãnh đạo. Đó là bước đầu. Rồi sau sẽ đi nhiều bước nữa, theo nguyên tắc tuần tự tiến và thừa thắng xông lên.

Mâu thuẫn mà những người nói trên không thấy hay không muốn thấy là họ chỉ đề nghị trở lại đường lối chính sách mà "Bác" hằng chủ trương theo giáo huấn của Lê-Nin. Đó là "cách mạng dân chủ tư sản" (bourgeois democratic revolution). Nhưng không biết vì vô tình hay cố ý, không lẽ vì dốt?, họ quên rằng, theo chủ thuyết Lê-Nin, cách mạng dân chủ tư sản chỉ là một biện pháp chiến thuật mà cộng sản phải áp dụng ở những nước thuộc địa (trước 1945) kinh tế đang còn lạc hậu và xã hội còn phong kiến. Trong những nước này không có một giai cấp thợ thuyền đông đảo, và lãnh tụ những phong trào chống đối thực dân để quốc xuất phát từ những thành phần tư sản và tiểu tư sản quốc gia.

Vì lý do trên, ở Đại Hội II (1920) của Quốc Tế Cộng Sản, Lê-Nin đưa ra chiến thuật cách mạng hai giai đoạn: giai đoạn đầu do các thành phần quốc gia tư sản và tiểu tư sản lãnh đạo và cộng sản được lệnh phải ra sức ủng hộ vì nó gây khó khăn cho các cường quốc thuộc địa đối nghịch với Nga Bôn-sê-vích (lúc này chưa mang tên Xô Viết). Những cộng sản cũng được lệnh vừa ủng hộ vừa tìm đủ

mọi cách len lỏi vào các chức vụ then chốt, nắm thực quyền lèo lái cho cách mạng quốc gia hướng về cộng sản. Tới một lúc nào đó, nếu tình hình cho phép thì đoạt lấy chính quyền và đưa cách mạng "tiến lên" giai đoạn hai, là cách mạng xã hội chủ nghĩa với chuyên chế vô sản.

Nguyễn Ái Quốc, là "học trò ưu tú của Lê Nin", như Lê Duẩn đã gọi, đã đội lốt Hồ Chí Minh áp dụng chiến thuật Lê-Nin từ 1945 (hay, đúng hơn, từ 1930) đến 1969, và đồ đệ của ông ta "tiếp tục sự nghiệp của Bác" từ 1969 đến nay, với kết quả thế nào, mọi người đều biết qua mấy đợt cải cách ruộng đất, cải tạo xã hội, ở Bắc Việt trước 1975 và ở Nam Việt sau đó.

Như vậy, kêu gọi trở lại đường lối chính sách của "Bác" là trở lại đường lối chính sách Lê-Nin, nghĩa là cách mạng triệt để những dùng những phương thức hết sức xảo trá quỷ quyệt, bất nhân độc ác và, quan trọng hơn cả, rút cục chẳng đi đến đâu, như tình trạng khủng khoảng trầm trọng và bế tắc ở Việt Nam và ở khắp các quốc gia xã hội chủ nghĩa, kể cả thành trì cách mạng - Nga Sô - đã khám phá trong mấy năm gần đây và đang lúng túng kiếm đường thoát.

Để kiểm điểm tính cách xác thực của những điều tôi nói trên, tôi đã đề công đọc lại các tác phẩm lớn của Lê-Nin (2500 trang) và các văn kiện quan trọng của ĐCSVN (hơn 1000 trang), và kết luận của tôi là những gì Lê-Nin viết trước năm 1924 (năm ông ta đi chèo Cú Mác) nay không còn giá trị gì nữa. Ví dụ: thuyết tư bản rã rạt (nay là cộng sản rã rạt); thuyết nhảy băng giai đoạn tư bản (nay Nga Sô đang đi thụt lùi về giai đoạn tư bản); thuyết độc tài vô đạo (nay Nga Sô đang đi tìm lại những giá trị đạo lý văn hoá chung của nhân loại); thuyết cần thiết của một đảng Bôn-Sê-Vích (nay được coi là phản động và hại dân hại nước) v.v.....

Rồi đây, những trí thức cộng sản còn chút lương tri và lương tâm sẽ phải đọc lại, suy ngẫm, và xét lại xem nên đem Lê-Nin và chủ nghĩa LeNin đi lộng kiếng hay không. Và kết luận của họ phải được tuyên bố công khai, rõ ràng, thay vì cứ úp a úp ớ như họ đang làm hiện nay.

Montreal, tháng 5, 1991

Cảm ơn anh Trúc đã gửi cho tôi
bản tiếng Việt của Báo Cáo Chính Trị
CIB.

Từ nay nếu có tài liệu như vậy
mong anh tiếp tục gửi cho để tôi
có dịp kiểm luận thêm.